

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cismădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării.

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc
Manuscripte nu se înapoiază

Sibiu, 20 August st. v.

Liniștea în momentele de față este mare în Europa. Cel puțin așa ni se pare nouă, care n'avem pretențiunea de a fi inițiați în secretele diplomației. Este atât de mare liniștea la aparență, încât nici asupra Bulgariei nu ne încumetăm a ne plânge. Și în țerisoara aceasta lucrurile se prezintă în cea mai mare liniște.

Este adevărat, că în Bulgaria încă nu s'a putut forma minister nou. Cabinetul moștenit din timpurile dinainte de venirea prințului de Coburg însă funcționează mai departe. Pare că n'a fost conjurățiune în Rusiuc; pare că nu s'au întemplat tot acolo și alte lucruri turbulente, acum de curând, în lunile mai din urmă. Principatul este neconturbat, vream să dicem, pare neconturbat de partizani de aceia, care așteaptă ordinile *via* Odesa dela Petersburg.

Cu „pare“ am pute da un ocol prin toată Europa și prea puține locuri vom afla, unde se nu poată ave aplicațiune potrivită, începând dela Rusia și terminând în vecinătatea ei spre Apus cu Germania.

Este liniște în Europa, însă . . . liniște suspectă. Și fiindcă e suspectă liniștea Europei, lumea este nedumerită și n'are încredere în liniște. 'I-se pare prea păcoasă și se teme, că în tot momentul liniștea se poate transforma în furtună.

Și lumea temătoare poate, în urma urmelor, să aibă dreptate, dacă 'i-se pare păcoasă liniștea din Europa. Nu sunt de vină numai combinațiunile, care 'și-le face lumea din cele ce însași poate observa, dacă vede așa de negru. Mai vin și organe de publicitate, despre care lumea scie, că sunt spriginite de guvernul unguresc, care întăresc pe oameni în presupuneri fabalistice despre pacea și liniștea Europei.

În fine de condamnat nu sunt organele de publicitate când atrag atențiunea publicului și asupra posibilităților neprevăzute și nedorite. Mai ales nu sunt de

condamnat, dacă organele atențiunea o atrag pe basa inspirațiunilor din isvoare decisive și nu pentru-ca să seducă opiniunea publică, ceea-ce de multe-ori se întemplă cu organele de publicitate plătite de guverne.

Ceea-ce nu fac bine în punctul acesta organele de publicitate ale guvernului unguresc este, că ele când atrag atențiunea publică asupra eventualităților serioase, o fac ca și când în țerile unguresci numai de Maghiari ar fi vorba.

Aceasta, înainte de toate, este o necuviință din partea presei compatrioților maghiari față cu naționalitățile nemaghiare. Necuviința aceasta, fiind aprobată de publicul maghiar, devine ofensă pentru naționalitățile nemaghiare, care țin tot atât și în timpuri de necaz și mai mult la patrie și la ale patriei decât înșiși compatrioții maghiari.

Se înțelege de sine, că astfel de necuviințe și ofense pentru concetățenii din același stat din partea altor concetățeni, nu sunt de loc potrivite cu situațiuni dubioase, cum este și cea liniștită din momentele de față.

Compatrioții maghiari însă n'au timp, pentru-ca să poată reflecta asupra unor bagatele ca aceste. Ei află numai un lucru potrivit în situațiunea de față: să se scoată pe sine la iveală și să se încerce a face pe lume să creadă, că fără de concursul dinșilor, s'ar face o spărtură așa de mare în lume, încât mai că lumea nu ar mai pute să existe.

Presa compatrioților maghiari pe baza acestei suposițiuni, de câte-ori se simte apropierea unei crise europene, face apel la destoinicia naționalității maghiare și pretinde pentru sine lucruri, ca-și-când ar exista numai ea singură în toate țerile coroanei unguresci.

Aceasta se vede la fiecare ocaziune, când este vorba de armată. Totdeauna se avântă la înălțimea din care pretinde, ca armata austro-maghiară să se împartă în austriacă și maghiară. Ceastă din urmă

să se comandeză în limba maghiară, căci dacă s'ar comanda în termeni maghiari, lucrurile ar lua numai decât altă față.

Nu tragem la îndoială, că bărbăția soldaților de naționalitate maghiară s'ar înălța mai tare, fiind comandată în limba lor. Dar' atunci ce se face cu contingentul dela 10 milioane de Români, Slavi și Germani? Sau numai soldații de naționalitate maghiară au lipsă, în situațiuni critice, de entusiasm?

„Pesti Hirlop“ este o foaie bine acreditată la guvern. Ea a aflat de bine a pregăti opiniunea publică și acum într'un număr al seu de alaltaieri la evenimente neașteptate. Poate că în cualitatea ei de foaie inspirată, în punctul alarmei să aibă dreptate. Ne vine însă lucru de tot straniu, cu toate că de altă parte nu ne mai surprinde, că și foile cele mai apropiate de guvern sunt cuprinse de șovinism național într'o măsură așa de mare, încât nu numai că nu contradic, ci spriginesc dărăburirea armatei comune de dragul limbii maghiare. Și ce e mai interesant, sub firma patriotismului!

Dacă situațiunea politică este așa cum o admite și „Pesti Hirlop“ în numărul atins, am aștepta cu totul alt limbaj, mai cumpătat dela presa maghiară, în toate direcțiunile, mai ales însă în ceea-ce privește armata.

Aperarea patriei comune, înțelegem monarhia austro-ungară, este o necesitate europeană. Cu lucruri de o importanță așa de mare monarhia nu poate face hatîruri, fără de a renunța la pozițiunea de putere mare între celelalte puteri europene. Pozițiunea aceasta se razimă în timpul de față cu deosebire pe armata comună.

Motiv de ajuns dar', ca armata comună să fie un fel de *noli me tangere* pentru toți patrioții adevărați, între care numărăm în linia primă pe cei-ce vor dreptate pentru toți și hatîruri pentru nimenia.

Foița „Tribunei“.

Mica Fadetă.

De George Sand.

(Urmare.)

XIX.

Landry fu, nu știu de ce, cam atins de felul cum mica Fadetă vorbia atât de umilită și de liniștită despre uriciunea și reînfrățându-și-o, căci nu o mai putea vedea în întunecul carierii, el îi dădea, fără să se gândească a o mângâia:

— Dar', Fadetă, tu nu ești atât de urită cum îți închipui, sau cum vrei numai să dici. Sunt altele cu mult mai displace ca tine și nimeni nu li-o spune aceasta.

— Că sunt mai poate mai mult ori mai puțin, tu, Landry, nu poți să dici, că sunt o fată frumoasă. Haide, nu-ți da silință de a mă mângâia, că nu sunt pentru asta mahnită.

— O Doamne! Cine mai scie cum ai fi dacă ai fi și tu îmbrăcată și peptenată ca altele! E un lucru pe care toată lumea îl dă: asta e, că dacă n'ai ave nasul atât de mic, gura atât de mare și pielea atât de neagră, n'ai fi de loc urită; căci se mai dă și că de giur îngeru nu se mai pot găsi doi ochi ca ai tei, și dacă n'ai ave privirea atât de îndrăzneată și de batjocuritoare mulți s'ar bucura să fie bine priviți de acești ochi.

Landry vorbia astfel, fără-ca să 'și prea de seamă de ceea-ce dădea. Pornise odată pe calea de a-și reaminti defectele și calitățile miciei Fadetă, și întâia oară în viața lui, el avea pentru lucrul acesta o atențiune și un interes, de care ceva mai înainte nu s'ar fi simțit capabil. Ea o băga aceasta de seamă, dar' nu se arăta de loc, fiind prea cuminte, ca să iee lucrul în serios.

Ochii mei ved în bine ceea-ce este bun, dăse ea, și cu milă ceea-ce nu este. De aceea nu-mi pasă dacă displac acelora, care nu mă plac, și nu pricep de ce toate fetele frumoase, pe care le ved curate, sunt cochete cu toată lumea, ca și cum toată lumea le-ar fi pe plac. Cât pentru mine, dacă eram frumoasă, n'aș fi dorit să par și să fiu drăgălașă decât cu acela, care 'mi-ar fi convenit.

Landry se gândi la Madelona, dar' mica Fadetă nu-l lăsa, ci urmă de a vorbi astfel:

— Eată dar', Landry, toate păcatele mele față cu alții, ele sunt că mie nu-mi place de loc să le cer mila sau indulgența pentru uriciunea mea. Și mă arăt lor fără de nici o găteală făcută spre a 'mi-o ascunde, ear' aceasta îi supără și îi face să uite că le-am făcut adeseori bine și nici odată rău. De altcun, chiar dacă aș ave grije de mine, de unde aș lua cele de trebuință spre a mă găti? Am cerșit eu vre-odată, cu toate că n'am avere nici de o leacă măcar? Bunică-mea îmi dă ea oare ceva afară de locuință și de hrană? Și este oare vina mea că nu știu să mă folosesc de bietele sdrențe,

pe care 'mi-le-a lăsat sêrmana mea de mună, dacă nimeni nu m'a învățat și dacă dela vârsta de 10 ani am rămas părăsită, lipsită de iubire și lăsată la discrețiunea ori-și-cui? Știu prea bine, care e imputarea ce 'mi-se face, și tu ai avut mila de a mă cruța de ea. Se dă, că sunt de șesșeprecede ani și că aș pute să întru slujnică și că astfel aș pute să mă îmbrac din simbria mea; dar' înclinarea spre lenevire și spre vagabondagiu mă ține lângă bunică-mea, care nu mă iubesc de loc și care ar ave destule mijloace, ca să-și țină o servitoare.

— Ei bine, Fadetă, nu e oare acesta adevărul? — grăi Landry. 'Ți-se impută, că nu iubesci lucrul, și chiar bunică-ta o spune celor ce vor să o afle, că ar fi în câștig dacă ar lua în locul teu o slugă.

— Bunică-mea o dăce aceasta, fiindcă îi place să cârtească și să se plângă. Când îi vorbesc însă de plecarea mea, ea mă oprește la dînsa, fiindcă scie că-i sunt mai folositoare decât dînsa vrea să mărturisească. Ea nu mai are nici ochii, nici picioarele vârstei de cincisprecede ani, ca să afle ierburile din care-și face leacurile de beut și pravurile, și sunt unele dintre ele, pe care ai să le cauți la locuri foarte departe și foarte dosnice. De altminteaură, precum 'ți-am spus, eu află la unele ierburi însușiri, pe care dînsa nu le cunoaște și e foarte mirată când vede că fac leacuri, al cărora bun efect îl află în urmă. Cât pentru vitele noastre ele sunt așa de frumoase, că lumea e de tot

Cestiunea bulgară.

Cetim în „*Neue Freie Presse*“:

Când principele Alexandru, în urma nefe-ricitei depeșe adresată Țarului, a doua oară a fost silit să părăsească Bulgaria, și Rusia 'și-a început lupta în contra regenței, mult timp s'a năisut regența precum și diplomația europeană, ca să afle dorințele și intențiunile Rusiei. Guvernul rusesc era provocat din toate părțile, ca să-și exprime pretențiunile, asigurată fiind de cătră toate puterile, că aceste pretențiuni vor fi luate în considerație; 'i-s'a făcut Rusiei concesiunea, că cestiunea bulgară nu va pute afla o rezolvare ce ar fi diametral opusă dorinței Rusiei. Toate încercările, de a îndupleca pe Rusia să-și exprime pretențiunile, au rămas însă zadarnice. Rusia declară numai, că starea actuală a lucrurilor din Bulgaria o socotesce de nelegală, că nici regența, nici ministerul și nici Sobrania nu vor fi recunoscute din partea ei, declară, dar' retăcui în stăruință pretențiile sale. Rusiei îi plăcea în rolul Sfînxei, ale cărei ghicituri nu se pot deslega.

Deodată 'i-s'a desleat limba; cei din Petersburg 'și-au aflat graiul și spun Turciei cu o hotărîre înspăimîntătoare ceea-ce voesc. Turcia însă, a împertășit tuturor puterilor într'o notă circulară, răspunsul ce 'l-a primit dela Rusia, și Turciei arespunsul mulțumimii cunoscîndu metoda, după care Rusia voesc să reguleze cestiunea bulgară. Cabinetul din Petersburg a răspuns la prima notă a Turciei cu propunerea: să se trimiță deodată la Sofia un comisar turcesc și un general rusesc, pentru a restabili ordinea legală. La acest răspuns, Turcia întrebă din nou prin Șakir Pașa, că cu ce program va veni generalul rusesc, ear' din Petersburg 'i-s'a răspuns: generalul Ernroth are să meargă în Bulgaria în dupla poziție, ca singurul regent în Bulgaria și ca guverner general al Rumeliei-de-Ost, el va ordona formarea unui nou minister, alegerea unei Sobranie nouă, în sfîrșit el va ave aceleași drepturi ca și principele.

Acest program are avantajul a fi foarte lămurit. Ceva mai simplu abia își poate cineva închipui. Generalul rusesc sosesc, primesc guvernarea, alungă la dracu: regența, ministrii, reprezentanții poporului și se așează pe tron până când va fi ales noul principe agreat de Rusia. Comisarul special turcesc, poate să antișambreză la general, poate să-și facă mătânii și să stăruie pentru mărirea lui, mai mult n'are de dîs nimic. Noi ne-am temut, că la Petersburg astfel își închipuiesc oamenii rezolvarea cestiunii bulgare, ne mirăm numai, cum de Rusia a eșit numai acum la iveală cu planul seu. Tot așa de ușor putea să-și exprime pretențiunile acum e anul, ba poate

mirată de a vedea asemenea vite la nisce oameni, care n'au altă pășune decât pe cea comună. Ei bine, bunică-mea scie cum îi datorase oile cu lăna atât de bună și caprele cu laptele atât de bun. Crede-mă, că n'are de loc dorința ca s'o părăsesc și eu fi aduc mai mult câștig decât ceea-ce face întreținerea mea. Veți, eu iubesc pe bunică-mea, cu toate că ea e aspră față cu mine și mă lipsesc de multe. Dar' eu mai am și un alt cuvînt de a nu părăsi pe bunică-mea, 'ți-l spun dacă vrei, Landry.

— Ei bine, spune-mi-l, răspunde Landry, care nu mai ostenia de a asculta pe Fadetă.

— E, — grăi dînsa, — că mama mea 'mi-a lăsat în brațe atunci, pe când nu eram încă decât de Țeci ani, un biet de copil foarte urît, tot atât de urît ca mine, ba încă cu mult mai disgrațios, fiindcă e nătâng din nascere, slăbănog, bolnăvicios, cărcit și totdeauna necăjit și rătăcios, fiindcă suferă totdeauna bietul băiat! Și toată lumea îl necăjesce, îl respinge, îl umilesc pe bietul meu de lăcustă. Bunică-mea îl ghiontuesce fără de milă și 'l-ar bate mai mult încă, dacă eu nu 'l-aș apăra contra ei, prefăcându-mă că-l cert în locul ei. Însă bag totdeauna de seamă, ca în adevăr să nu-l ating, și el o scie aceasta prea bine. Astfel când face vre-o greșală, e aleargă să se ascundă în dosul meu și îmi dăce: „Bate-mă mai înainte de a mă fi prins bunică!“ Ear' eu îl bat în glumă și ștrengarul se prefăce că sbeară. Apoi eu port grije de el; nu pot face totdeauna să nu fie petecit bietul băiat; dar' când am vre-o

încă atunci îi succedea mai ușor a câștiga pe puteri pentru această idee genială, al cărei inventator va fi poate chiar domnul Katkoff. Numai cât foarte rău se potrivește această idee cu fidelitatea față cu tractatele, pe care Rusia asigură, că o pune mai presus de toate. Noi am voi să scim, pe care paragraf din tratatul de Berlin își întemeiază Rusia pretenția: un general rusesc să ocupe tronul Bulgariei. Nu există nici o dispozițiune în instrumentul dela 1878, care ar conține așa ceva. Dacă generalul Ernroth, într'adevăr ar fi trimis în Bulgaria cu programul amintit, atunci aceasta ar fi o violare tot atât de mare a tratatului de Berlin, cum e plecarea în Bulgaria a principelui Ferdinand. Humorul însă consistă în aceea, că Rusia făcând astfel de propuneri tot mai vorbesce de tratatul de Berlin. Politica Rusiei seamănă cămătarului, care se plângea că există oameni, cari cer camătă pentru banii împrumutați.

Ce va fi răspunzând Poarta Rusiei, ori poate-că a și răspuns, se poate deduce din declarația ce Vineria trecută a făcut-o trimișilor străini. Ea descoperă acestora, că în cestiunea bulgară nu va mai lua o altă inițiativă, ci se va mărgini a împărtași tuturor puterilor propunerile fiesce-căreia până atunci, până când se va fi ajuns o conformitate în cestiunea bulgară. Oare știu cei din Constantinopol ce ironie zace în declarația aceasta? Dacă Poarta e hotărâtă să aștepte cu inițiativa ei până când va fi dispărut în Europa ori-ce divergență de păreri cu privire la cestiunea bulgară, atunci principele Ferdinand trebuie să trăiască foarte mult, ca să mai poată ajunge inițiativa Turciei; se poate însă, că o inițiativă a Turciei nici că are să urmeze vre-odată, ear' cei dela Bosfor nu-și fac capul călindar pentru aceasta. Proiectului rusesc: a guverna deocamdată Bulgaria prin generalul Ernroth, cu greu îi vor da consimțământul, Austro-Ungaria, Italia și Anglia; și chiar Poarta, după-cum se poate vedea din declarația de Vineri, are puțină poftă a-l aproba.

Și aceasta se știe la Sofia. De aceea guvernul bulgar își exprimă speranța, că din afară nu amenință vre-o primejdie serioasă. Și nu are tocmai nedreptate guvernul din Sofia, căci dacă puterile nu vor voi, ca să se jertfească tratatul de Berlin cu deservire, nici că vor suferi, ca Bulgaria să se transformeze în un pașalic rusesc. Dar' stările din lăuntrul Bulgariei nu sunt astfel, ca guvernul principelui Ferdinand să se poată uita la un viitor asigurat. Aceasta o deducem dintr-o depeșă curioasă ce a primit-o din Sofia zilele acestea „Agenția Havas“. Dacă nu provine această depeșă tocmai din sinul guvernului bulgar, cel puțin a trecut sigur cenzura — și ce aflăm în depeșa aceasta? Abia îți crezi ochilor când cetesci, că se anunță oficial, că partidul rusesc așteaptă să se facă o revoltă din partea emigranților bulgari, că noul minister, al cărui formare este împreună cu mari greutăți, probabil nu va avea înfruntarea cunoscută în țeară, pentru a putea conduce alegerile, și că poștia principelui față cu armata și față cu oamenii de stat din Bulgaria, care îl cunosc încă prea puțin, numai îngreunează criza.

În fața acestor mărturisiri eșite din parte oficială și-e par'că greu a crede în o rezolvare priincioasă a lucrurilor din Bulgaria. Piedecile cari au zădărnicit până acum numirea unui nou minister, se dice că ar fi înlăturate și domnul

Stambuloff ar fi deja ocupat cu formarea noului cabinet; prin aceasta însă nu s'au împăcat nici Zancoff-isti și nu s'au înlăturat nici primejdia unei mișcări revoluționare, și nici că legăturile între armată și principe s'a mai strins. Oficerii bulgari au dovedit până acum, că știu să se bată cu vitejie, că știu să steie în fruntea ostașilor lor, n'au dovedit însă, că știu să asculte și să se lăpade de politică. Cea din urmă se pare că li-e imposibil și acesta e punctul întunecat în stările prezente din Bulgaria. O armată nu are să-și cunoască mai întâiu pe supremul ei conducător; ea are să asculte.

Dacă oficerii bulgari nu vor să cunoască aceasta ei de ei, ar trebui ca să li-o comande patriotismul lor. Dela dinșii și dela atitudinea lor loială atrîna viitorul Bulgariei.

Cronică.

DI Dr. Vasilie Lucaciu a apelat, precum auzim, la tabla reg. din Budapesta în contra deținerii sale preventive.

Excursiune la Brașov și Sinaia. Biroul de călătorii al cetății Brașov aranjează pentru ziua de 9 Septemvrie a. c. o excursiune de petrecere, dela toate stațiunile mai mari ale Ardealului, la Brașov și de aci cu un tren separat la Sinaia. Programe se vor trimite în curând pentru cunoscința cetitorilor. Tot același birou a arangeat și în 27 l. c. un tren separat de excursiune la Sinaia; au luat parte la această excursiune 259 de călători. În prețurile de călătorie ale acestei proiectate excursiuni intră speșele de drum spre Brașov și înderet, apoi vîptul și încuierarea, precum și prețul biletilui de intrare la concertul ce se va arangia. Observăm, că aceste prețuri sînt cât se poate de moderate.

S'au aflat cu privilegiul petrecerii arangiate la 30 l. c. în „Dumbravă“ un ploer și o umbrelă de culoare închisă. Reclamări sînt a se adresa la redacția acestui jurnal.

Cas de moarte. Directorul de finance de aici Ioan Bisansky a murit, întorcându-se din călătorie sa dela Tâtrafired, în Oradea-mare de bătaie de inimă.

Foc în Cluj. La 29 l. c. a ars în Cluj, cam pe la 10 oare seara, o casă. Pompierii au localizat în curînd focul, cu toate că era mare lipsă de apă.

O foaie nouă. Se aude și se înțelege din mai multe guri, că în Cluj are să apară o nouă foaie maghiară. Firesce, că numai politică poate tracta. Ca redactor, după-cum se vorbește pe acolo, are să fie Ludovic Urmösy, ear' numele foaiei va fi „Erdélyi Híradó“. Va apăre în toate zilele și până una-alta va rămâne independentă — nu va fi aparținătoare nici unui partid politic.

Apele Dunării au scăzut și scad necontentit, precum raportează „Voinea Națională“; astfel navigațiunea a ajuns anevoiasă. Multime de caice așteaptă în port încărcarea, și nu o pot efectua pe deplin din cauza apelor mici. Multe vase sînt nevoite să plece în jos, încărcate abia pe jumătate. Apele Oltului de asemenea sînt foarte scădute, și de unde altădată curgea turbure și furios astăzi apele lui curg limpede și lin de tot, pe la unele locuri se poate trece în picioare; mulți țereni îl trec cu carul cu boi. Așa ape mici de mult nu s'au văzut.

Sultanul și foile umoristice din Viena. După-cum cetim în „N. W. Tgbl.“, Sultanul nu prea are poftă să vadă pe alții făcându-și haz

de dînsul. Foile de umor ale Vienei cam au datina să ridă de înaltul împărat din Stambul și când acestor foi le lipsesc caricaturile — Sultanul e cea mai binevoitoare persoană, care se lasă a fi supus risului comun al cetitorilor. Cel puțin editorii foilor umoristice așa credeau, dar' se vede că Maiestatea Sa din Târigrad crede alt-cum. De curînd i-au cădut în mână Sultanului câteva numere din nisce foi umoristice vieneze, ale căror caricaturi și glume au adus pe Sultan într-o completă furie. Pe loc a și scris la Viena, cercînd pe procuror să facă pași în privința aceasta, ca Sultanul să fie scos din lista caricaturilor atîtor foi din Viena. Procurorul a invitat în biroul seu pe toți editorii foilor umoristice la o oară anumită și i-a rugat să facă bine și să cruce pe Sultanul cu glumele lor, căci la din contră poate să vină lucrul până la serios și, supărat de aceste glume, Maiestatea Sa își va răsbuna asupra supușilor austriaci din Turcia. Firesce, procurorul a rugat numai pe editori și a apelat la patriotismul lor, să nu mai așite pe Sultan, căci a demanda să nu facă aceasta — nu stă în puterea procurorului. Editorii i-au promis cu toții, că Sultanul nu va mai juca rolă prin foile lor. Și așa de acum înainte nu vom afla mai mult anumitele rubrici prin foile de umor, ca: „Sultanul la prînd“ ș. a. Se vede din asta, că Sultanul are și altfel de griji în cap, nu numai cestiunea Bulgariei.

O foaie rusească în contra Francezilor. La Petersburg a făcut mare senzație un articol publicat de principele Meștensky în foaia sa „Grașdanin“. Acest articol e îndreptat în contra Francezilor și dice între altele, că o alianță între Rusia și Franța ar fi cea mai mare nenorocire pentru Rusia. În articolul amintit se mai află între altele și următorul pasagi: „În lături cu o națiune, care nu recunoaște pe D-șeu, nu scie să se lupte, și care se predă inimicului cu sutele de mii. O națiune, al cărei patriotism e o frasă, nu poate fi aliata națiunii rusești“.

Explosiune de pulvere de pușcă. În Boulai la Payerne (cantonul Waadt) s'a întemplat o mare nenorocire. Magazinul de munițiune și pulvere de pușcă a primei diviziuni de oaste a explodat, cauzînd pagubă multă și multă spaimă poporului de prin pregiurul acela. Au explodat 3000 chilogramme prav de pușcă, 800.000 patroane și mii de srăpnele. Edificiul magazinului e cu totul ruinat. Pămînturile din apropiere au rămas devastate; țarina toată a devenit un larg pustiu. Din întemplant, nici o viață de om nu s'a periclitat; pagubele cauate însă de exploziune sînt mari.

Între lucrătorii francezi și italieni domnesc mereu spiritul de ceartă și ură. Se sfîdesc într'una și, când le cade cu îndemînă, se apucă și de cap. Chiar alaltăieri a ajuns lucrul între ei până la vîrsări de sînge. Anume lîngă Gray, unde lucrau la drumul de fer linia Is-sur-Tille, au început la vorbă și din vorbă la bătaie. Dintre Italieni au cădut doi morți. De ambe părțile sînt foarte mulți cu rane mortale. De altcun organele poliției încă și-au făcut datoria: dintre acești războinici mulți au ajuns sub zăvoarele închisorii.

Bibliografie. În zilele acestea vor apăre în editura Librăriei N. I. Ciureu în Brașov, următoarele cărți didactice pentru scoalele populare române de I. Dariu:

„Elemente de Fizică“ pentru scoalele populare, cu mai multe figuri intercalate în text.

„Geografia patriei“ și elemente din geografia universală, pentru scoalele populare române. Cu 12 figuri și cu mapa Ungariei colorată și împărțită în comitate.

„Istoria patriei“ și elemente din istoria universală, pentru scoalele populare române, tractată după metoda biografic în două cursuri con-

centrice, cu portretele mai multor regenți și bărbai aleși.

Aceste cărți didactice pentru scoalele populare românești sînt lucrute după cerințele celui mai nou plan ministerial.

Cestiunea imigrațiunii în România.

Sub acest titlu cetim în „Economia Națională“ din București:

Se credea, de cei cari iau aspirațiunile lor drept lucruri realizabile, că treptat omenirea se îndrumă spre o stare de înfrățire, al căreia rezultat ar fi fost întru câțva contopirea naționalităților. Se spera că Statele-Unite ale Americii, a căror poporațiune este o amestecătură mai din toate neamurile din Europa, vor servi ca exemplu despre posibilitatea îndeplinirii unor asemenea aspirațiuni. Ilusii toate acestea! Nu numai că societățile actuale nu s'au apropiat de epoca înfrățirii, dar' se observă, că dela un timp fiecare națiune, fiecare neam caută a-și afirma individualitatea în toate manifestările activității sale; ia toate măsurile pentru a-și asigura această individualitate prin toate mijloacele posibile.

Cine ar mai fi crezut, ca vre-odată Americanii să iee măsuri contra unor categorii de străini, cărora să nu li se permită nici să pună piciorul pe pămîntul american? Toată lumea credea, că America este pămîntul cel mai ospitalier; că acolo poți să te înavuțesci, să trăiesci oriunde și ori-cum îți va veni mai bine. Se mai credea, că imensa întindere a Republicii-americane va permite încă pentru veacuri imigrațiunea străinilor. Se pare, că Americanii nu mai înțeleg lucrurile astfel. Cum și pentru-ce ei au început să creadă, că o seamă dintre străini devin vîtmători pentru țeara lor, și ca urmare s'au votat legi, cari supune intrarea lor în Statele-Unite la condițiuni excepționale. Mai acum câțva timp sosiseră la New-York 17 familii irlandeze compuse din 93 indiviși; autoritățile cercetându-le, a îngăduit să intre în America numai 29 persoane, ear' pentru celelalte s'a dat ordin companiei, care le adusese ca să le întoarcă înapoi în patria lor. Tot la New-York 18 țesători de mătasă chemați cu contract au primit ordin să se întoarcă în Franța.

Hotărîrile acestea de expulsiune ale comisiunii de imigrațiune se întemeiază pe o lege specială privitoare la imigrațiune, votată la 1882. Această comisiune caută a protege pe cât îi este cu putință, munca națională.

Regula generală, nu se mai permite a călea pe pămîntul american nici unui individ, care nu ar avea mijloace de existență. Această măsură pare însă, că nu mulțumesc pe Americani, deoarece-ce caracteristica a început o campanie în regulă și pe toată linia contra imigrațiunii, năvălirii străine, cum și Americanii. Străinii sînt acușați, că provoacă disordine; că au introdus socialismul; că îndeamnă pe lucrători la revoltă. Presa se plînge, că

fi puse și sub ochii lui August, și tabloul suferințelor bietului exilat va provoca puțină milă în inima prințului.

Scrisorile sînt adresate amicilor; sînt rugăciuni, mulțumiri, izbucniri de tristețe și de desperare. Puține cetiri sînt mai înfrîntătoare decît a acestor nouă cărți de elegii; dar' miserabila soartă a poetului e departe de a provoca toată tristețea ce resimțim. Stăm necontentit în inima noastră o mîhnire reală, când sîntem martorii unei nenorociri nemeritate; dar' cu această mîhnire se amestecă un alt sentiment, atunci când victima nedreptății se înjosese înaintea autorului acelei nedreptăți. Deplângem nenorocirea, dar' ne pare rău că poetul nu e mai curajos. Pare că ne simțim atinși în demnitatea noastră de om; însă pare că, loviți ca Ovidiu, am fi avut cel puțin puterea de a tăce, am fi scutit se opunem forței brutale a despotismului, acea supremă și sigură răsbunare, — disprețul. Ceea-ce numim noi aji onoare era însă puțin cunoscută de cei vechi. Nu roșiau să mărturisească ceea-ce simțeau, chiar dacă orgoliul lor ar fi suferit; și adesea ei implorau grație. Totuși Ovidiu a mers mai departe ca ori-care altul în această uitare a demnității personale. Și Ciceron era slab, abătut în timpul exilului său; dar' nu i-a dat prin gînd să se umilească în fața lui Clodius. Era aproape sigur că este victima cruzimii lui Antoniu, dacă nu retracta „Filipicele“ și nu implora iertarea: — totuși nimeni printre amicii săi n'ar fi

cărpă veche, fac ce fac ca să-l îmbrac, îl tîmăduesc apoi când e bolnav, pe când bunică-mea l-ar lăsa să moară, căci ea nu scie să poarte grije de copii. În sfîrșit îl țin în viață pe acest călbejit, care fără de mine ar fi foarte nenorocit și în curînd ar ajunge în pămînt lîngă sîrmanul nostru tată, pe care nu l'am putut scăpa de moarte. Nu știu dacă îi fac vre-un bine, când îl fac să trăiască așa cărcit și amărit cum este; dar', veți Landry, asta e mai tare ca mine și când mă gîndesc să intru slujnică, pentru-ca să am câteva parale și să scap din miseria în care mă aflu, inima mi-se umple de milă și-mi fac nisce muștrări, ca-și-cînd aș fi muma biete mele lăcuse, și ca-și-cînd l-aș vedea perind din vina mea. Eată, Landry, toate păcatele mele. Acum bunul Dumnezeu să mă judece; căt pentru mine îi iert pe cei-ce mă judecă nedrept.

(Va urma.)

La desvelirea statuei lui Ovidiu.

(Urmare și fine.)

În momentul când Ovidiu fu condamnat la exil, se pregătia să publice o mare poemă, pe care o credea serioasă. Sînt cele 15 cărți ale „Metamorfoselor“. A voit, după-cum spune însuși, să le arunce în foc, — ca Virgil „Eneida“, dar' nu li-a aruncat. Cere iertare pentru greșelile din această operă, pe care nenorocirile nu l-au lăsat să le îndrepteze. Admirațiunea critici-

lor pentru această mare compozițiune nu prea este explicabilă; li s'a părut poate, că au pus mîna pe un Ovidiu serios, epic, demn emul al lui Omer și Virgil. Trebuia să se întrebe mai întâiu, dacă poetul Elegiilor și al Artei iubitelui putea fi la înălțimea unei asemenea opere. Nu era în stare, de ce n'am spune-o, să se ridice până acolo. *Non omnia possumus omnes*. Nu trebuie să ne iee ochii hexametru eroic. Dacă exteriorul operei are o aparență de gravitate, fondul rămîne ce este, — un exercițiu de spirit, o adunare de anecdote frumose povestite. Este dar' o poemă epică? Nu, căci unitatea subiectului lipsește cu deservire. Asemenea și unitatea de acțiune, afară dacă nu se va pretinde, că transformățiunile impuse fiecăruia din personajele puse în scenă constituiesc unitatea de subiect. Sînt din contră uniformitatea și vîptul lui radical. Care este resortul poemei? Procede dintr-o inspirațiune eroică, ori religioasă? Nici decum. Ori în ce parte ne-am întoarce, nu găsim nimic, care să ne deie idea unei opere puternice concepută. Sîntem reduși a admira arta, cu care poetul a scit să lege unele de altele episoade despărțite pentru a forma un tot închipuit. Dar' legăturile sînt copilărești și neadmisibile; nu fac decît a scoate mai mult în relief caracterul fals și artificial al operei.

Poema „Fastelor“ e puțin mai serioasă, — ceea-ce nu însemnează nimic. Trebuia să aibă 12 cărți corespunzătoare cu lunile anului; unii

critici au presupus, că cele din urmă șese s'au pierdut; dar' nu e așa, n'au fost de loc scrise. Ovidiu compusese prima parte a operei sale în momentul când fu trimis în exil și declară formal, că soartea lui cea tristă l'a întrerupt din lucru. Este o muncă de erudițiune, de archeologie. La Roma Ovidiu găsea toate documentele necesare, ca să-și ducă la bun sfîrșit întreprinderea; la Tomi îi lipsiră; fu redus la propriile sale puteri; și cu tot spiritul seu nu putea improvisa sciința.

În timpul celor 8 ani de exil la Tomi, scrise nouă cărți de Elegii, „Tristele“ și „Scrisorile din Pont.“

„Tristele“ sînt un fel de melodie plîngătoare, pe care poetul și-o cântă lui însuși; nu le adresează nimănui anume, ci le trimite la Roma. Femeia, amicii lui le vor ceti, poate; poate vor

(*) Cu deosebire ne interesează pe noi o parte din „Triste“ și din „Pontice“, și anume:

Elegia 10 și 14 din cartea III, unde descrie locurile de prin pregiurul Tomii, națiunile barbare și starea nesigură a lucrurilor;

Elegia 7, 10 și 12 din cartea V., unde descrie amestecătura popoarelor dela gurile Dunării, se tînguesce, că nu se poate înțelege cu Geții și în fine, că a învîțat să vorbească limba Sarmatilor și a Geților;

Epistola 7, 9 și 13 din cartea IV. a „Ponticelor“, unde descrie asaltul dela Tulcea (Aegyptus), pe care Vestale și Viteliu o luară dela Geți, reluarea Măcinului (Trosim) dela barbari, purtarea Tomitanilor cătră dînsul, arată regretele sale pentru repozatul August și spune, că a compus versuri în idioma getică, cari au fost foarte aplaudate de barbari.

prea vin mulți străini, că numai în cele dintâi patru luni din 1887 au sosit 137.000.

Imigranții cari vin în America aparțin mai tuturor naționalităților din Europa; cu toate acestea numai unele sunt mai acuate, că ar fi procurând elemente vătămătoare liniștii sociale.

După aprepăriile presei americane țările, cari trimit cei mai buni lucrători, sunt: Englierea, Suedia, Norvegia, Danemarca; a doua categorie, cari trimit muncitori mai puțin stimati sunt: Germania, Elveția, Olanda și parte din Austria; în fine lucrătorii, pe care Americanii n'ar voi să-i mai primească sunt: Ungurii, Polonezii și Italianii.

Această clasificare făcută de țiare, negreșit că nu poate fi prea mult întemeiată; cu toate acestea în aprepăriile presei se răsfără întru câțva părerea poporului american. Ori-cum ar fi însă, eată că un popor mare începe a se teme de năvălirea străinilor și a unor anume categorii. Terenul pe care se razimă apărării legii dela 1882 este acesta: „venirea străinilor, în starea de față a Statelor-Unite, n'are valoare decât prin valoarea aceloră, cari vin la noi. Nu mai avem, dic Americanii, atât pământ, pentru-ca să fim risipitori, și instituțiile noastre nu ar pute să reziste mult timp înădăruerii permanente a străinilor, cari nu iubesc țeară după-cum o iubim noi. Ne trebuie imigranți aleși. Pentru moment criteriul nostru este următorul: Cutare imigrat poate el să se întrețină prin mijloacele sale? Această este legea. Nici o altă cestiune de sentimentalitate nu trebuie să intervină.

„L'économiste français“ comentând aceste cuvinte adaugă:

„Dacă deaceia măsură se va aplica cu stricteță, nu rămâne îndoeală, că imigranții italieni și unguri vor fi opriți într-o măsură mai însemnată decât cei de ori-care altă naționalitate. În alte țări se ved oameni emigrând pentru alte motive, ear' nu numai din cauza miseriei. Din Italia și Ungaria, ca și în Francia, nu emigrează decât săracii cei cu totul lipsiți de mijloace.

Cestiunea dar' este pusă de Americani în mod foarte simplu. Nu mai primim, dic ei, decât pe aceia dintre străini, cari vor ave mijloace de traiu; pe acei cu punga goală îi vom respinge. Și așa se și urmează.

Diarele maghiare, cari se folosesc de ori-ce ocaziune pentru a critica în mod adese-ori necuviincios și grosolan pe Români, am dori să scim pentru-ce tac, când popoarele civilisate le spun, că emigranții lor sânt săraci și necapabili? Noi în loc să fim cu droaiele, așa că astăzi s'ar pute dice, că mai toată domesticitatea se compune din Maghiari.

Dar' să lăsăm pe vecinii nostri să facă după-cum îi va tăia mintea și să ne întrebăm dacă cestiunea emigrațiunii, care îngrijăse pe un popor mare, avut și pu-

indrăsnit să-i deie acest sfat laș. Veți că Ciceron avea inima unui cetățean. Ovidiu avu inima unui curțean. Romanul din el se poate arăta în puține vorbe. E Roman când cântă „Arta iubitelui“; e Roman când încheie seria „Metamorfoselor“ prin schimbarea lui Iuliu Cesar în stea; e Roman când compune „Fastele“, un comentariu poetic al calendarului reformat de Cesar și August; e Roman în fine când celebrează, una după alta, porticele, teatrele, circurile, templele Romei, construite sau înfrumusețate de August și de ai sei.

Eată patriotismul seu: e tocmai acela al curțisanului, care absoarbe patria în stăpânul ce 'și-a ales sau pe care-l suferă. Toți membrii familiei imperiale sânt pentru dînsul ca nisce deși. Exilat, nenorocit, aproape murind, nu îndrăsnesc să se revolte în contră nedreptei pedepse ce 'l-a lovit; e dreptă, pentru-că a fost ordonată de Cesar. Se mărginesc a cere numai oare-care îndulciri la suferința sa. Imploară o apropiere de Roma, pentru a fi mai aproape de isprăvile și de virtuțile lui Cesar, și a le pute celebra într'un mod mai demn; căci la acea distanță mare, inspirațiunea slăbește, riscă să nu se țină la înălțimea subiectului, — eată ultima și permanentă lui preocupare. Ba mai are o slăbiciune, — aca neliniștite secretă, care-l torturează în privința versurilor sale; se teme că se nu se observe la dînsle oare-cum barbaria locurilor ce locuiesc poetul. Se poate oare scrie bine departe de Roma, acest centru al politetăii

ternic, după-cum este poporul american, n'ar trebui să ne îngrijească și pe noi? Negreșit, că nici mai poate fi vorba să se urmeze sfaturile celor cu jalba dela Iași, care cereau colonizarea cu străini; dar' coplesirea orașelor și în special a capitalei cu elemente străine, și în special cu Maghiari, nu va fi înfățișând oare nici un neajuns? N'ar trebui oare să căutăm a ne garanta contra acestei invasiuni, care a umplut întreaga Moldovă cu oameni cu totul străini de interesele noastre? Până când vom tolera oare ca toți oamenii fără căpătîiu, ca să vină aci preste noi, pentru-ca o parte să acleazeze în mod nedemn poporațiunea, ear' alții să amenințe chiar siguranța publică.

Apoi dacă și Americanii nu voesc să mai permită străinilor să se așeze prin sate, să iee pământ, putē-vom noi suferi, ca străinii cu deservire de această țeară să umplă satele și să ne corupă poporațiunea?

Atâtea întrebări, pe care ne permitem a le supune meditațiunii celor care se interesează de mărirea și tăria acestor țări.

După-cum am repețit în atâtea rânduri, nu este aci cestiunea decât de siguranța statului român și nimeni nu ne poate acusa, când vom dovedi, că sîntem inundati de vagabonți, oameni care nu vin cu un ban în această țeară.

Varietăți.

(Formațiunea cărbunilor de pământ.)

Se admite în genere, că lemnele din pădurile trecutului au fost îngropate în pământ la epoce foarte depărtate de noi și prin influența diferitelor agenți au fost transformate în timp de mii de ani în cărbuni de pământ (hulă).

Di Fayol, inginer de mine la Coventry, a atras atențiunea asupra unor bucăți de lemn de stejar, care numai în timp de 9 ani a luat aparența hulii atât de mult, încât s'ar pute lesne confunda. Aceste bucăți de lemn au suferit transformarea de care vorbim, în fundațiunile unui ciocan cu abur, dela usina din Mières (Spania).

Acest lemn seamănă cu o hulă cu părți lucitoare și mate, avînd aspectul întocmai ca al hulii.

Acest fapt, — cum dice „Economia Națională“, — pre lîngă multe altele ar demonstra, că formațiunea hulii s'a făcut mult mai repede decum se credea în genere și prin urmare de aci rezultă, că nu se poate deduce vechimea lumii sau a revoluțiunilor geologice din natura straturilor de cărbuni de pământ.

(Un anunț de țiar și urmarea lui.)

Aproape trei luni au trecut de când se publicase în mai multe țiare din Londra următorul anunț: „Un bărbat june, solid, cu un venit anual de 600 livre sterlingi doresce a se căsătorii cu o fată frumoasă și bine crescută. Nu pretinde nici o zestre, decât trimiterea fotografiei persoanei, care este dispusă să accepte propunerea.“

O profesoară de muzică, d-șoara Thompson, în vîrstă de 26 ani, întră în corespondență cu inseratorul, îi trimise fotografia și primi drept răspuns un inel de diamant, însoțit de o epistolă,

și al frumoasei vorbiri? Acestea sînt ultimele griji ce cuprind sufletul lui Ovidiu: să placă imperatiului și să facă versuri frumoase. Aci stă tot Ovidiu!

N'a sciut nici chiar să se indigneze și să urască. Calumniat, insultat în exilul seu de un servitor al împăratului, versificator și dînsul, care își permite a insulta chiar pe femeia poetului, Ovidiu scrisese sub titlul „Ibis“, 644 versuri ca răspuns acestui miserabil. Ocaziunea era bine venită, ca să poată așterne pe spinarea sclavului loviturile ce se potriviau stăpînului. Cum se stăi oare rece și să faci spirit față cu o asemenea lașă agresiune? Totuși Ovidiu a reușit să fie astfel cum a fost. Nici nu spune numele acestui persecutor al unei femei și al unui exilat; și împrumută scumpelor sale alexandrine insultele ce-i adresează. Calimach compusese sub numele de „Ibis“ o poemă în contra lui Apollonius, autorul „Argonauticelor“; Ovidiu pune mîna pe ea și o traduce. Își răbătuă imitînd! nu e nici măcar o urmă de adevărată înțelegere în aceste 644 versuri. Îndrăsnesc să amintesc de Archiloch și de Lycambe victima sa; dar' asemenea mîni sînt departe de inima lui. Chiar într'aceasta are doar spirit și multă tărie în serviciul seu. Dă pe „Ibis“ în furia tuturor țărilor cerului, pămîntului, mării și infernului.

Răsbunare de erudit, inofensivă și copilărească, ca și inima poetului!

în care se numește „iubita și adorata mea mireasă.“ Pe fiecare săptămână pianista primia regulat numeroase epistole și daruri frumoase. Mirele ei îi comunica ce locuință închiriasse, în ce chip o mobilase și ce îi fixase pentru servirea cununii lor. Dăscălița de muzică era mulțumită de a scăpa de toate greutățile și supărărilor profesiei sale, numai un singur lucru o îngrijia, acela, că mirele ei nu-i ceruse nici o înțînire personală și îi refuzase trimiterea fotografiei sale, motivându-i refuzul în următorul mod glumeț: „Iubita mea! sînt june, sănătos, bine făcut, înalt și voinic, am ochi negri și dinți albi. În peptul meu am o inimă, care bate numai pentru d-ta.“ Mătușa domnișoarei o mîngăia dicîndu-i, că căsătoria în familii princiere se servă în asemenea condițiuni, și la 5 August domnișoara Thompson, însoțită de mătușa sa, plecă pentru Chelsea, spre a se cununa cu dl Longchamp, mirele ei misterios. Vai! toate câte le scrisese el despre persoana lui erau un adevăr necontestabil. Cu toate acestea mireasa leșină cu un țipet la prima vedere a viitorului său soț, căci el era un negru, pielea lui era de culoarea Albanului.

Urmarea fu un proces, care s'a judecat la 18 August. Domnișoara Thompson se plîngea că domnul Longchamp 'i ar fi derăpănat existența, fiindcă din cauza lui pierduse toate lecțiunile sale. D-nul Longchamp însă replică necăjit și supărat: „Și d-ta 'mi-ai derăpănat existența, te iubesc cu sinceritate și d-ta mă respingi!“

Judecătorul îndemnă pe părțile litigante a se învoi între ele, propunîndu-le, ca dl Longchamp să renunțe la restituirea darurilor făcute miresei sale și să-i mai acorde o despăgubire de 100 livre sterlingi. Despărțindu-se negrul Longchamp fosta femeie se miră: „D-ta ai resping pe un bărbat cu fața neagră, bagă de seamă, ca soarta resbunătoare să nu te lăncească la un bărbat cu o inimă neagră!“ Mătușa era foarte întristată de rezultatul procesului și dîse de repețe ori, că ar prefera de o mie de ori să fie soția unui negru, decât o înțătoare a unor copii albi.

(Iubire de femeie.) „Le Temps“ comunică, că un mare comerciant din Paris, dl Lecoq, se duse Dumineca trecută, ca de obicei, la o rudă a sa, dl D.... Se jucară cărți și dl Lecoq era atât de vesel, încât nimeni nu putea să bănuiască mărca proiectul funest ce-l concepu de a pune capăt zilelor sale. Cu toată asta, Luni de dimineață, pe la 2 oare, dl și d-na D.... fură deșteptați din somn prin șgomotul a două detonături de armă. Pătrunzînd în camera d-lui Lecoq, îl găsiră întins pe scânduri, cu fruntea străpunsă de două gloanțe de revolver. Nenorocitul respira încă. Toți cei din casă săriră în ajutor și-l puseră pe pat. Se chemă în grabă un medic, dar' totul fu înzadar.

La 11 oare, dl Lecoq muri fără să fi putut pronunța un cuvînt măcar. Din nenorocire acesta nu era decât primul act al dramei. Abia murise dl Lecoq și o femeie tină încă de tot întră plîngînd și declară că este amanta comerciantului.

În același moment, ea dete dlui D.... un bileț pe care-l primise în aceeași dimineață și prin care amantul o înștiința de intențiunea sa de a se sinucide.

Tinera femeie alergase îndată, sperînd că va mai fi timp să împedice pe amantul ei de a-și îndeplini funesta lui hotărîre.

Cei din casă trebuiră să spună adevărul terei desperate. Ea fu înțînădu-se în camera unde se afla sinucisul. Una din scenele cele mai sfîșietoare se petrecu. În fine, nenorocita, după mai multe stăruințe consimși să se despartă de cadavru al celui, pe care-l iubea și să se reîntoarcă acasă. Dar' abia sosi acasă, și hotărîrea a nu supraviețui lui Lecoq, se otrăvi și muri.

Di Lecoq era de 52 ani. A lăsat în urma sa doi copii. Se crede, că nîsce perderi de bani 'l-au făcut să iee această hotărîre. Pe de altă parte se dice, că ar fi fost foarte tare mîhnit aflînd, că familia sa voia să se opună, ca el să nu iee de soție pe amanta sa.

Din public.*)

Convocare.

Membrii reuniunii învățătorilor români gr. ort. din districtul Abrudului respective protopresbiterale Cămpeni, Abrud și Lupșa se convocă la adunarea generală a acestei reuniuni, care se va ține în zilele 6, 7 și 8 Septembrie 1887 st. v. în Cămpeni cu următoarea

Programă:

Duminecă, 6 Septembrie a. c.

Înainte de amești:

Participare în corpore la serviciul divin. După încheierea serviciului divin

*) Pentru cele cuprinse în rubrica aceasta redacția nu primește răspunderea.

Sedința I.

1. Deschiderea adunării.
2. Alegerea comisiunilor.

Sedința II.

După amești:

3. Raportul comitetului, cassarului și bibliotecarului.
4. Cetirea disertațiunii: „Care este cauza, pentru care grădinile scoalelor nu se sporesc și pentru-ce unii învățători avînd pământ pentru grădina de școală, nu-l cultivă pentru instruirea scolarilor în grădinarit și ce măsuri ar fi a se lua pentru a se da un avînt mai mare în instruirea acestui ram folositor?“ de învățătorul Nicolae Corcheș.
5. Prelegere practică: „Tractarea religiunii în despartîmintele IV., V. și VI.“ de învățătorii Iosif Gomboș, Teodor Dușă și Vasile Gan.

Luni, 7 Septembrie a. c.
Înainte de amești:

Sedința III.

6. Cetirea disertațiunii: „Enumărarea deosebitelor metode de cetit și rezultatul aceloră“, de învățătorul George Nicula.
7. Prelegere practică: „Computul în anul I. de școală“ de învățătorii Nicolae Necrelescu, Solomon Coroin și Ioan Motora.
8. Cetirea disertațiunii: „Cari sînt cauzele, pentru cari absențele scolare sînt prea numeroase și prin ce s'ar pute delătura acest inconvenient împedcător în instruirea poporală?“ de învățătorul Mihail Contes.

Sedința IV.

După amești:

9. Cetirea disertațiunii: „Însemnătatea istoriei în scoalele peorale“ de învățătorul Solomon Coroin.
10. Prelegere practică: „Cetitul-scrisul în anul I. de școală“ de învățătorii Aron Cioran, Andreiu Muntean și Teodor Pasca.

Marti, 8 Septembrie a. c.

Înainte de amești:

Participare în corpore la serviciul divin.

După amești:

Sedința V.

11. Raportul comisiunilor.
12. Eventuale propuneri.
13. Încheiere.

Din sedința comitetului central al Reuniunii ținute la 1 August 1887.

Această convocare prea on. oficii protopresbiterale din acest district sînt poftite a o comunica cu învățătorii din seara se proprii.

Romul Furdui m. p.,
președ. reun.

Nicolae Corcheș m. p.,
secretarul I. al reun.

Convocare.

După șul 18 al statutelor „Reuniunii femeilor române din Abrud, Abrudsat și giur“ pentru înființarea unei scoale române de fete în Abrud, — se convoacă adunarea generală a acestei reuniuni pe 8/20 Septembrie 1887 la 3 oare p. m. în localul subscrisiei, la care adunare se invită a lua parte toți membrii, precum și aceia, cari se interesează de ajungerea scopului acestei reuniuni.

Abrud, 18/30 August 1887.

Ana Gall,
presid.

Posta ultimă.

Budapesta, 31 August n. Expeditorul de postă Antoniu Kemény, după-ce a defraudat mai multe sute de floreni, a rănit de moarte cu revolverul pe soția sa. Pentru a fi de tot sigur că soția îi e moartă a spânzurat-o și apoi s'a împușcat.

Sofia, 31 Aug. n. (Scirea „Agenței Havas“.) Consultările pentru formarea cabinetului continuă mereu. Stoiloff și Nacevici refuză hotărît. Stambuloff însă insistă, ca aceștia să intre în cabinet.

Constantinopol, 31 Aug. n. Poarta stăruie a îndupleca pe Germania, Anglia și Austro-Ungaria, ca să primească proiectul rusec; dacă Germania refuză, Poarta nu va mai trimite puterilor o notă circulară.

Serviciul telegrafic

al

„TRIBUNEI“.

Sofia, 1 Septembrie n. Mutkuroff a fost decorat cu marele cordon al ordinului Alexandru. Zivkoff a sosit aici. Se vorbește, că formarea noului cabinet se va face prin reorganizațiunea cabinetului actual, intrînd în acesta Stambuloff și Mutkuroff.

Redactor responsabil: Aurel Popa.

Extrase bisericesci-scolare.

Posturi vacante.

— Un post de învățătoare la școala gr.-or. română de fete din Pilul-mare (dieceasa Aradului). Emolumentele sînt: 300 fl. v. a. bani gata, plătiți în rate de 3 luni; 2 orgii de lemne de foc, pentru folosul propriu al învățătoarei; cuartir liber cu grădina de legumi și prospect de îmbunătățirea salarului. — Concursul provădat cu documentele necesare, și adresate către Comitetul parochial din Pilul-mare, până în 25 August st. v. a. c. sînt a se trimite la protopopul și inspectorul cercual de școale: Petru Chirilescu, în Kétegyháza.

— Un post de învățător gr.-or. în comuna Feneriș (dieceasa Aradului). Emolumentele sînt: în bani gata 120 fl.; 12 cubule de bucate à 5 fl. cubul 60 fl.; șese stînjini de lemne în preț de 60 fl.; pămîntul școlii în preț de 20 fl.; trei măsuri de fasole în preț de 6 fl.; din 120 porțiuni de fîn 24 fl.; din grădina școlii și cantorat un venit de 20 fl. — Doritorii de a ocupa această stațiune învățătoarească, care are o dotațiune de 310 fl. v. a., sînt avisați a-și așterne petițiunile la adresa comitetului parochial, până la 5 Septembrie st. v. a. c. la protopresbiterul tractului: Elia Moga, în Beiuș.

— Un post de învățător gr.-or. în comuna Slatina, cercul inspectorat al Buteților (dieceasa Aradului). Emolumentele sînt: a) în bani gata 100 fl.; b) 10 șinice bucate; c) 10 stînjini lemne; d) 1/4 pămînt arător; e) veniturile dela înmormîntări; f) cuartir și grădina de legumi, cari venituri pe anul acesta au a se împărți cu văduva și cu 6 orfani rămași de repozitul învățător Iosif Morariu. — A se adresa până în 30 August st. v. a. c. la protopresbiterul tractului și inspectorul cerc. de școale: Constantin Gurbanu, în Buteni.

— Un post de învățător la școala gr.-or. română din comuna Ciciir, protopresbiteratul Aradului. Emolumentele sînt: Salar în bani gata 170 fl.; 22 jugere pămînt arător de calitate bună; intravilan la școală cu grădina de legumi de 825 stînjini cuadrați; 32 metri lemne de foc, din care se va încălzi și școala; cuartir liber la școală, care consistă din două odăi de

locuință, cameră, pod și grajd. — A se adresa până în 20 Septembrie st. v. a. c. la protopresbiterul și inspectorul școlar: Moise Boșan, în Arad.

— Un post de paroch gr.-or. în parochia de cl. III din comuna Berini, protopresbiteratul Jebelului (dieceasa Caransebeșului). Emolumentele sînt: O sesiune parochială consistătoare din 36 jugere; birul preoțesc dela 140 de case à 10 oche de grâu dela fiecare casă și taxele școlare după norma școlară stăvilită de sinodul eparchial. — A se adresa până în 5 Septembrie st. v. a. c. la oficiul protopresbiterat al tractului: în Zsebely.

Economic.

Tîrgul de rimători în Steinbruch. În 29 August n. s'a notat: unguresci bătrîni grei 43.— cr. până 44. 1/2 cr. unguresci grei, tineri — cr. până 46.— cr. de mijloc 46.— cr. până 47.— cr. ușori 47.— cr. până 48.— cr., marfă țerănească, grea 43.— cr. până 44. 1/2 cr., de mijloc — cr. până 46.— cr., ușoară 46.— cr. până 47.— cr., romănesci de Bakony, grei — cr. până — cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., transito sîrbesci grei 45.— cr. până 45. 3/4 cr., transito de mijloc — cr. până — cr., transito ușori — cr. până — cr., îngrășați cu ghindă — cr. până — cr. per 4 1/2 cumpeniți la gară.

Piața cerealelor din Portul Brăila.

Raportor Nicolai V. Perlea, Brăila.

Operațiile efectuate în 18 August v. 1887.

Vîndătorii	Cumpărătorii	felul	hectol.	greut. libre	prețul lei în aur
Lombardo	Mila	Grâu	2400	61 1/4	9.—
Vroni	Carnavali	"	2800	63 1/4	12.—
Kiriako	Verona	"	2660	61 1/4	10.10
Politi	G. Mendl	"	1680	61 1/4	10.—
Stamatopol	"	"	1650	61 1/4	9.15
Bach	"	"	870	60 1/4	9.70
Sassu	Feitler	"	2400	64 1/4	12.—
Papadopol	Emberico	"	1500	62 3/4	11.07 1/2
Vechsler	Peirano	Porumb	1440	58 1/4	6.48
"	"	"	1950	59 1/4	6.48
"	"	"	750	60 3/4	6.63
Arion	Feitler	"	4000	61 1/4	6.75
Chrisoveloni	"	Săcară	1800	59 1/4	6.85
Perlea	Pauli	"	2650	59 1/4	7.05
Sassu	"	Orz	5700	50 1/4	5.10
Lombardo	Ottoman	"	1150	47 1/4	4.50
Bach	Feitler	Fasole	2400	60 K.	13.50

Agiul 13.55—13.60 la 1/2 %.

Cursul pieței din Sibiu

din 1 Septembrie st. n. 1887.

Hartie-monetă română	Cump.	8.65	vînd.	8.67
Lire turcesci	"	11.25	"	11.30
Imperiali	"	10.25	"	10.30
Ruble rusești	"	1.10	"	1.11

Bursa de București.

29 August — 4 ore p. m.	Casa	Ultim
Renta rom. per 1875 5 1/2 %	—	—
Renta română amort. 5 1/2 %	—	—
(Schuldverschreib.)	—	—
Oblig. de Stat. C. F. R. 6 1/2 %	—	—
Renta rom. (Rur. conv.) 6 1/2 %	—	—
Împrumutul Municipal 5 1/2 %	—	—
Serisuri func. rurale 7 1/2 %	—	—
Serisuri func. rurale 5 1/2 %	—	—
Idem urbane 7 1/2 %	—	—
" 6 1/2 %	—	—
" 5 1/2 %	—	—
Banca Naț. (500 lei vîrs. într.)	—	—
Soc. Dacia-Rom. (250 lei vîrs.)	—	—
Soc. de Asig. Naț. (200 lei vîrs.)	—	—
S. cred. mob. r. (250 lei vîrs.)	—	—
Soc. r. de con. (250 lei vîrs.)	101.—	—
Oblig. Casei Pensiunilor	—	—
Agio.	14.15	14.17 1/2

Schimb

Londra 3 luni	25.15	—
" cek	25.32 1/2	—
Paris 3 luni	99.40	—
" cek	99.95	—
Berlin 3 luni	123.55	—
" cek	124.—	—
Viena	201.—	—
Agio.	14.10	—

Bursa de Budapesta

din 31 August st. n. 1887.

Rentă de aur ung. 6 1/2 %	101.10	—
" " " 4 1/2 %	87.45	—
" " hârtie " 5 1/2 %	150.50	—
Împrumutul căilor ferate ung. (1-a emisiune)	98 —	—
Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	—	—
Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	115 —	—
Bonuri rurale ung.	104.25	—
" " " cu cl. de sortare	104.25	—
" " " băntăne-timșene	104.25	—
" " " cu cl. de sortare	104.25	—
" " " transilvane	104.50	—
" " " croato-slavone	—	—
Despăgubire pentru dijma ung. de vin	100.—	—
Împrumut cu premiu ung.	121.50	—
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	125.—	—
Rentă de hârtie austriacă	81.40	—
" " argint austriacă	82.75	—
" " aur austriacă	112.75	—
Losurile austr. din 1860	136 —	—
Acțiunile băncii austro-ungare	884.—	—
" de credit ung.	237.50	—
" " " austr.	238.50	—
Serisuri fonciare ale institut. de cred. și ec. „Albina“	102.—	—
Argintul	—	—
Calbeni împărătesci	5.92	—
Napoleon-d'ori	9.93	—
Mărci 100 imp. germane	61.45	—
Londra 10 Livres sterlingi	125.70	—

Bursa de Viena

din 31 August st. n. 1887.

Rentă de aur ung. 6 1/2 %	101.05	—
" " " 4 1/2 %	87.50	—
" " hârtie " 5 1/2 %	150.75	—
Împrumutul căilor ferate ung. (1-a emisiune)	98.20	—
Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (2-a emisiune)	126.—	—
Amortizarea datoriei căilor ferate de Ost ung. (3-a emisiune)	115.25	—
Bonuri rurale ung.	104.70	—
" " " cu cl. de sortare	104.70	—
" " " băntăne-timșene	104.50	—
Bonuri rurale ung. cu cl. de sortare	104.50	—
" " " transilvane	104.70	—
" " " croato-slavone	104.75	—
Despăgubire pentru dijma ung. de vin	100.50	—
Împrumut cu premiu ung.	121.70	—
Losuri pentru regularea Tisei și Seghedin	124.80	—
Rentă de hârtie austriacă	81.50	—
" " argint austriacă	82.75	—
Rentă de aur austriacă	112.80	—
Losuri austr. din 1860	136.25	—
Acțiunile băncii austro-ungare	883.23	—
" " de credit ung.	237.75	—
" " " austr.	238.40	—
Argintul	—	—
Calbeni împărătesci	5.91	—
Napoleon-d'ori	9.95	—
Mărci 100 imp. germane	61.47 1/2	—
Londra 10 Livres sterlingi	125.55	—

LOTERIE.

Tragerea din 31 August st. n. Sibiu: 26 77 20 80 15.

Nr. 3746—1887.

[481] 2—2

Concurs.

Pentru ocuparea postului de notar în Bungard. Emolumentele împreună cu acest post sînt:

1. Salar 400 fl.
2. Cuartir natural.
3. Relut pentru lemne . . . 10 fl. și o soarte de lemne fiecare locuitor al comunei.
4. Taxele satorite pentru lucrările private.

Terminul de insinuare pentru competenți calificați până în 12 Septembrie n. 1887.

Sibiu, 24 August 1887.

Oficiul pretorial central.

Publicațiunile „Cancelariei Negruțiu“

în Gherla — Sz.-Ujvár — Transilvania.

[467] 25

„Amicul Familiei.“ Diar beletristic și enciclopedic-literar cu ilustrațiuni. Cursul XI. — Apare în 1 și 15 și a luni în număr câte de 1 1/2—2 1/2 coale cu ilustrațiuni frumoase; și publică articoli sociali, poezii, povești, romanuri, suveniri de călătorie ș. a.; — mai departe tractează cestiuni literare și științifice, cu reflexiune la cerințele vieții practice; apoi petrece cu atențiune viața socială a Românilor de pretutindenea, precum și a celorlalte poporațiuni din patrie și străinătate; și prin umor dulce și satiră aleasă nisuesce a face câte o oară plăcută familiei strivite de grijile vieții; și preste tot nisuesce a întinde tuturor indivizilor din familie o petrecere nobilă și instructivă. — Prețul de prenumerațiune pe anul întreg e 4 fl., pentru România și străinătate 10 franci — lei noi, plătibili și în timbre postale.

„Preotul român.“ Revistă bisericească, școlastică și literară. Cursul XIII. — Apare în broșuri lunare câte de 2 1/4—3 1/4 coale; și publică articoli din sfera tuturor științelor teologice și între acestia mulțime de predice pe Dumineci, sîrbători și diverse ocaziuni, — mai departe studii pedagogice-didactice și științifice-literare. — Prețul de abonament pe anul întreg e 4 fl., — pentru România 10 franci — lei noi, plătibili și în bilete de bancă și în timbre postale.

Poterea amorului. Novellă de Paulina C. Z. Rovinaru. Prețul 20 cr.

Idealul pierdut. Novellă originală de Paulina C. Z. Rovinaru. Prețul 15 cr.

Opera unui om de bine. Novellă de Paulina C. Z. Rovinaru. Prețul 15 cr.

Fîntăna dorului. Novellă populară de Georgiu Simu. Prețul 10 cr.

El trebuie să se însoare. Novellă de Maria Schwartz, traducere de N. F. Negruțiu. Prețul 25 cr.

Branda sau nunta fatală. Schiță din emigrarea lui Dragoș. Novellă istorică națională. Prețul 20 cr.

Numerii 76 și 77. Narațiune istorică după Wachsmann, de Ioan Tanco. Prețul 30 cr.

Probitatea în copilărie. Schiță din sfera educațiunii. După Ernest Legouvé membru al academiei franceze. Prețul 10 cr.

Herman și Dorotea după W. de Goethe, traducțiune liberă de Constantin Morariu. Prețul 50 cr.

Ifigenia în Aulida. Tragedie în 5 acte, după Euripide tradusă în versuri de Petru Dulfu. Prețul 30 cr.

Ifigenia în Tauria. Tragedie în 5 acte, după Euripide tradusă în versuri de Petru Dulfu. Prețul 30 cr.

Petulantul. Comedie în 5 acte, după August Kotzebue tradusă de Ioan St. Siuluțiu. Prețul 30 cr.

Carmen Sylva. Prelegere publică ținută în salele gimnasiunii din Fiume prin Vincențiu Nicora prof. gimnas. — Cu portretul M. S. Regina României. Prețul 15 cr.

Poesii, de Vasiliu Ranta-Buticescu. Un volum de 192 pagini, cuprinde 103 poezii bine alese și arangiate. Prețul redus (dela 1 fl. 20 cr.) la 60 cr.

Trandafiri și vioarele, poezii populare culese de Ioan Pop Reteganul. Un volum din 14 coale. Prețul 60 cr.

Tesaurul dela Petroasa sau Cloșca cu puilei de aur. Studiu archeologic de D. O. Olinescu. Prețul 20 cr.

Apologie. Discuțiuni filologice și istorice maghiare privitoare la Români, înverderite și rectificate de Dr. Gregoriu Silași. — Partea I. Paul Hunfalvy despre Cronica lui Georg. Gabr. Șincai. Prețul 30 cr.

Renascerea limbii românești în vorbire și scriere înverderită și aprefiată de Dr. Grigoriu Silași. (Op. complet.) Broșura I, II și III. Prețul broș. I, II, câte 40 cr. — Broșura III. 30 cr. Toate trei împreună costau 1 fl. v. a.

Biblioteca Săteanului român. Cartea I, II, III, IV. cuprind materii foarte interesante și

amuzante. Prețul la toate patru 1 fl., — câte una deosebi 30 cr.

Biblioteca Familiei. Cartea I. Caprinde materii foarte interesante și amuzante. Prețul 30 cr.

Colectă de rețete din economie, industrie, comerț și chemie pentru economi, industriași și comercianți. Prețul 50 cr.

Economia pentru școalele popor. de T. Roșiu. Ed. II. Prețul 30 cr.

Îndreptar teoretic și practic pentru învățământul intuitiv în folosul elevilor normali (preparandiali), al învățătorilor și al altor bărbați de școală de V. Gr. Borgovan, profesor preparandial. Gherla. Imprimăria „Aurora.“ 1885. Prețul unui exemplar cu porto francat 1 fl. 80 cr. v. a. Devisa acestui op e: „Tot ce putem arăta, să arătam pruncilor!“ și în literatura noastră pedagogică abia aflăm vre-un op întocmit după lipele școalelor noastre în măsura în care este acesta! pentru aceea îl și recomandăm sprijinirii publicului român mai ales directorilor și învățătorilor ca celor în prima linie interesați.

Spicuire din istoria pedagogiei la noi — la Români. De Vas. Gr. Borgovan. Prețul 30 cr.

Manual de gramatică limbii române pentru școalele populare în trei cursuri de Maxim Pop, profesor la gimnasiul din Năsăud. — Manualul acesta este aprobat prin înaltul minister de culte

și instrucțiune publică cu rescriptul de datul 26 Aprilie 1886 nrul 13193. — Prețul 30 cr.

Nu mă uita. Colecțiune de versuri funebreale, urmate de iertăciuni, epitafuli ș. a. Prețul 50 cr.

Cele mai ieftine cărți de rugăciuni:

Mărgăritarul sufletului. Carte bogată de rugăciuni și cântări bisericesci foarte frumos ilustrată. Prețul unui exemplar broșurat e 40 cr., legat 50 cr., legat în pînză 60 cr., legat mai fin 60, 80, 90 cr., 1 fl., în legătură de lux 1.50—2.50.

Micul mărgăritar sufletesc. Cărtică de rugăciuni și cântări bisericesci — frumos ilustrată, pentru pruncii școlari de ambe sexe. Cu aprobarea jurisdicțiunii sup. bisericesci. Prețul unui exempl. broșurat e 15 cr., — legat 22 cr., legat în pînză 26 cr.

Cărtică de rugăciuni și cântări pentru pruncii școlari de ambe sexe. Cu mai multe icoane frumoase. Prețul unui exemplar trimis franco e 10 cr.; — 50 exemplare costau 3 fl.; 100 exemplare 5 fl. v. a.

Visul Prea Sănteii Vergure Maria a Născătoare de D-șeu urmat de mai multe rugăciuni frumoase. Cu mai multe icoane frumoase. Prețul unui exemplar spedit franco e 10 cr., 50 exemplare 3 fl., 100 exemplare 5 fl. v. a.

Tot de-acolo se pot contrage împrumuturi în ori ce sume — pe lungă depunere de acții, scrisuri fonciare, obligațiuni de stat și alte scrisori de valoare.